

Scénář k rozhlasové reportáži: František Buršík

Pan František Buršík pochází z rodiny sedláků z Nenakonic, kde žije celý svůj dlouhý život. Nenakonice jsou součástí vesnice Věřovany. V době války v roce 1943 nastoupil do školy. Vesnici často kontrolovali Němci, hledali zbraně, vysílačky ukryté zběhy. Pan Buršík dodneš vzpomíná na německé zajatce kopající zákopy a letadla s velkými, svítícími nádobami, které obsahovaly fosfor.

„To už bylo teda potom po válce, ž ejsem se dotkl tady těchto nádob v lese, tak tam zůstalo velice moc munice, protože ta německá armáda, když utíkala, tak už to nestačili sbírat a my jako děcka, to bylo v roce 1947-1948 asi, tak my tam chodili tu municí odpalovat. Což teda bylo nebezpečný.“

S koncem války přišlo období změn. Komunisté začali zavádět kolektivizaci. V roce 1952 končil měšťanskou školu v Dubu nad Moravou. Spolužáci dostávali umístěnky na učební obory a vyvolení mohli i studovat. František jako jediný ze třídy zůstal pracovat v soukromém hospodaření s rodiči. Práce bylo hodně a peněz málo, a přesto když dosluhoval poslední kůň, František se rozhodl, že nějakého nového koně sežene.

„Přišli jsme o koně, ale já už jak kluk – já měl takových 17, 18 let – tak jsem šel shánět koně po okolí. A tož tak, já nevím, v hospodě, Charvátech, tam jsem se dostal až do Olomouce a tam v té době žilo hodně furwerkářů – to byli povozní s koněma – vozili uhlí, rozváželi poštu, prostě furwerkáři. A tam, jak jsem byl ve Slavoníně, jsem se v hospodě vyptával, že bych potřeboval koně a někdo: „Běž tam a jestli mají nějaký koně takový navíc, tam určitě koně seženeš. Oni už tam taky někteří končí.“ Tak jsem tam šel a koupil kobylu, která byla životu nebezpečná. Musel jsem s ní opatrně zacházet, jinak kopala a kousala.“

Nástupem pana Buršíka na povinnou vojenskou službu v roce 1956 rodiče přestali zvládat práci na svém vlastním hospodářství. Podepsali, jak se tenkrát říkalo, a vstoupili se svým majetkem do státního statku.

„A tenkrát byla taky možnost z kasáren odejít třeba do města si nakoupit. A my tady s tím Jendou – pojďme se tady podívat jednou do kostela, třeba tam budou taky nějaký holky. No, my jsme tam byli možná dvakrát, jenže ona se to dozvěděla kontrarozvědka, někdo nás z těch našich kamarádů prásknul, že chodíme do kostela – konec, zákaz povýšení.“

Po ukončení vojenské služby pan Buršík nastoupil do státního statku v Nenakonicích jako zootechnik. To, že neměl žádné vzdělání, nikomu nevadilo. Rozuměl zvířatům a stal se, jak nám řekl, šoférem polí. Na statek jezdily brigádnice ze Slovenska a jedna z nich – Františka – se stala v roce 1960 jeho manželkou. Ve svém rodném domě vychovali pět dětí a prožili společně 61 let.

Pan Buršík se celý život držel křesťanských hodnot, které mu pomohly překonat těžké životní chvíle a nespravedlnosti. Nezahořknul. Postavil se všemu čelem a celý život se držel svých zásad. Podle jeho slov víra není o chození do kostela, ale je především o morálce. Život pana Buršíka je příběhem odvahy, pracovitosti a oddanosti rodině.

Zpracovali: Adam Skřeček, Filip Sedláček a Matěj Procházka ze ZŠ Dub nad Moravou pod vedením paní učitelky Hany Kremplové